

Зла срѣща

Падна хубавъ мекъ снѣгъ. Врѣме само за ловъ. Зайцитѣ сж изписали съ диритѣ си снѣга и можешъ да прочетешъ, като на книга, кой кждѣ се гуши.

Бае Шишко и бае Падежко това и чакаха. Тѣ събраха дружината си и трѣгнаха рано. Градчето още спи.

Щомъ напуснаха тѣ снитѣ улички и се опжтиха къмъ полето, на срѣща имъ се показа една жена. Ранобудната стрина

Пена отиваше за вода.

Бае Шишко и бае Падежко умрѣха отъ ядъ. Да срѣщнатъ жена съ праздни мѣнци! Това е на проклетия. Нѣма нищо да уловятъ. Тѣ рѣмжаха, тюккаха, но продължиха пжтя си бързо.

Бързо, бързо, ама бае Шишко бѣ тежичкъ и изостана доста. Той почна да вика да го чакатъ.

Като стигнаха въ гората, всички заеха мѣста по полянкитѣ и пуснаха кучето.

— Кей-кяу! — кяу-кяу! — изпълни се гората съ веселото джавкане на кучето. То лаеше така бодро и екливо, че ровкиятъ снѣгъ падаше отъ клончетата на храститѣ.

Душата на бае Шишко се развълнува радостно. Той взе пушката въ ржцѣ и зачака. Но въ главата

